

"La ruta de Dràcula és una invenció de Ceausescu"

Recordo que, en certa ocasió, passejava per la Rambla de Barcelona. Se'm va acostar un iaio i em va dir: "té, això és per a tu". I em va passar tota una sèrie de manuscrits, inèdits, sobre temes relacionats amb el mite del vampirisme. Eren uns escrits a mà d'un tal doctor Beckest, que ha estat el pare de la upirologia a Europa. I, aleshores, vaig començar a buscar, a informar-me i, carall!, vaig començar a interessar-me pel tema.

Àngel Gordon és upiròleg. Han passat molts anys des que es va trobar amb aquest enigmàtic personatge. L'univers del seu despatx, en un carrer qualsevol de l'Eixample de Barcelona, en dóna fe. Una extensa biblioteca esotèrica —"la més important d'Europa", ens diu—, una vitrina farcida d'objectes rituals de tot el món,

**Àngel Gordon,
upiròleg. Un dels
sis que hi ha
arreu del món.
Aquest doctor en
parapsicologia
i professor de
control mental és
qui més en sap,
de vampirs.**

les parets entapissades d'imatges enigmàtiques, papirs egipcis, fotografies, diplomes, títols que l'acrediten en l'exercici de les disciplines més remotes: doctor en parapsicologia, doctor en ciències ocultes, professor de control mental, de cultura psíquica i d'hipnosi...

—*Qui és aquest monjo budista?*

—És Avinratt Prabhupada, el meu mestre de mística i metafísica del Buthan.

Aquest polifacètic psicòleg també s'ha interessat per la religió budista. Però, per sobre de tot, la passió a què ha dedicat bona part dels seus 41 anys ha estat la investigació del mite del vampirisme.

—*He cercat "upirologia" al diccionari, però no l'he trobada...*

—Nosaltres coneixem la paraula "vampir",

sobretot, a través de la literatura, els mites del cinema, etc. Però, l'autèntic vampir, etimològicament parlant, prové del mot serbi *upuir*. *upuir* va derivar a *upir*, i d'*upir* a *upiro*, que equival a "vampir". Evidentment, *logia* és "història", "història de". "Upirologia" és igual a "història dels vampirs". És a dir, l'upiròleg és el que estudia, diguem-ne, el vampirisme, però sense fer-ne una ciència.

—*I, a part d'Àngel Gordon, hi ha altres upiròlegs?*

—Sis, n'hi ha al món. A tot el món, només n'hi ha sis, i a nivell nacional només hi són jo.

Ja des de molt jove, a Àngel Gordon li agradaven les pel·lícules de terror de la Hammer, però no havia tingut mai cap mena d'obsessió per temàtiques paranormals o esotèriques fins aquell estranyencontre a la Rambla de Barcelona que també el va fer estudiar la part llegendària, el tema central d'aquest congrés mundial sobre Dràcula de finals de maig a Romania...

—*Què hi ha de la llegenda del comte Dràcula? Va existir o només va ser una creació literària de Bram Stoker?*

—He estudiat tot sobre la figura de Bram Stoker i de Dràcula, i les llegendes de Transilvània, regió que he visitat diverses vegades per comprovar, diguem-ne, la part històrica de la llegenda de Vlad Tepes, conegut també com "Vlad l'empalador". El sàdic i sanguinari governador del segle XV, a Transilvània, província de Valàquia, que tenia acreditats vint-i-tres mil turcs empalats i que va inspirar el personatge de Dràcula a la novel·la de Bram Stoker.

—*Llavors el Dràcula literari era en realitat Vlad Tepes?*

—Dràcula és un personatge creat per la ment de Bram Stoker, però Vlad Tepes no. Vlad Tepes és un personatge històric, un heroi de la Valàquia antiga en la guerra contra els turcs. Quan els guanyava els castigava de manera molt cruenta, per exemple, els feia empalar amb bastons recoberts de greix que els introduïa pel recte fins que els sortien per la boca. I tot això ell s'ho mirava mentre menjava.

Molt bé, hem d'afegir-hi que el seu pare era un dels caps principals d'un orde molt important, anomenat l'orde del Drac. Simbològicament, a Occident, a Catalunya mateix, pensem en Sant Jordi. Què simbolitza el drac? El diable, oi? Sant Jordi matant el drac, equivaldria a Sant Jordi matant el diable, matant el mal.

El pare de Vlad Tepes, cap de l'orde del Drac, és a dir, el diable. Qui és Vlad Tepes? El fill del diable, és a dir, el príncep de les tenebres. Ja tenim un nou vampir. A l'obra de Bram Stoker, això és clar: el príncep de les tenebres, fill del diable, és Dràcula. El personatge de Vlad Tepes hi encaixava perfectament.

Quines són les úniques coses que, realment,

poden tenir una relació directa amb l'obra d'Stokers, amb Dràcula, i amb el governador Vlad Tepes o amb Transilvània? Molt senzill, el contacte que Bram Stoker tenia amb Bucarest, on li van explicar històries sobre llegendes de vampirisme.

—*Perquè, realment, existeixen aquestes llegendes?*

—Evidentment que sí...

—*Aleshores, quan va agafar força el mite de Dràcula?, a partir de la figura de Vlad Tepes?*

—Dràcula es coneix des de principi de segle, evidentment. Ara bé, des de quan se sap que el personatge està inspirat en la història de Vlad Tepes, Vlad l'empalador? Doncs se sap des que al senyor Ceausescu se li va acudir la gran idea per atreure turisme, i d'això no fa, ni tan sols trenta anys. Fins i tot gosaria a dir que només en fa vint-i-cinc.

Es en aquell moment quan es fa famosa la ruta del comte Dràcula, a Transilvània. Quan la veritat és que aquesta ruta no és autèntica!, va ser una invenció de Ceausescu per guanyar diners. Ni tant sols el castell de Bran, on es fa el congrés, és el castell de Dràcula. Per això dic que és un muntatge turístic, així de clar.

—*Així doncs, no existeix, no hi ha una residència de Dràcula?*

—Sí, però aquesta residència, en la qual també vaig estar, i on, per cert, vaig passar una nit tenebrosa, és al costat de l'anomenat pas del Borgo i pràcticament està enderrocada i el camí és inaccessible.

—*Una nit tenebrosa?*

—Sí. Vaig arribar fins aquesta residència enderrocada...

—*Parlem de l'any...*

—Devia ser l'any 75 o 76. La casa estava pràcticament esfondrada. Recordo... recordo que vam anar amb un tot terreny fins el pas del Borgo. Després, vam haver de seguir a peu, sols, fins a les ruïnes del que va ser el castell on Vlad Tepes empalava les seves víctimes.

—*Anàveu preparats per a les coses que us hi poguéssiu trobar?*

—Portàvem alls, creus. Portàvem de tot...

—*Ah sí?*

—Sí. Per si de cas...

—*Alls, creus...?*

—Home!, en aquells temps, amb les llegendes que hi havia i tal, doncs, portàvem fins i tot una pistola amb bales de plata. Mai no se sap.

—*Però vostè sabia que la figura de Dràcula com a tal, només és una figura literària...*

—Sí, bé, però una cosa és que Dràcula no existeixi, i en canvi sí que existeixen el mite del vampir i també les llegendes dels romanesos... Pensa que érem al mig dels Carpats, al pas del Borgo. Justament al castell de Vlad Tepes. I a tu qui et diu...?

—*Però Vlad Tepes no era pas un vampir.*

—Però jo no em preocupava de Vlad Tepes.

Àngel Gordon assegura que té la biblioteca esotèrica "més important d'Europa". L'autèntic vampir, etimològicament parlant, prové del mot serbi *upuir*, que va derivar en *upir*, i d'*upir* a *upiro*, que equival a "vampir"; és a dir, l'upiròleg és qui estudia el vampirisme, però sense fer-ne una ciència.

A mi em preocupava qui em pogués sortir per allà. Aquest és el problema. Que em sortissin els zíngars o qualsevol altre...

—Però no et fan pas falta bales de plata per als zíngars, oi?

—No, però, les llegendes que hi havia per allà parlaven de l'existència de licàntrops i coses semblants. Jo no dic que estigués convençut que em pogués sortir cap home-llop...

—Però...

—Però, bé, portàvem una maleteta amb les quatre coses, no? Amb l'ampolleta d'aigua beneïda... les típiques coses que portava el doctor Van Helsing, per dir-ho d'alguna manera, no? I penses, doncs mira, si passa alguna cosa... Sembla que vagis més protegit.

—Tenia 27, 28 anys.

—Exacte, exacte.

—Bé, vau anar cap allà...

—...I vam continuar i vam passar la nit al castell de Vlad Tepes.

—I?

—Bé, durant la nit hi va haver de tot. Vull dir, des de llops udolant, el vent, i els sorolls que sentíem, i el que ens imaginàvem... doncs allò va ser tenebrós al cent per cent.

—Però no va passar res. Cap fenomen paranormal?

—No, no. No va passar res.

—Suposo que hi havia una forta càrrega d'autosuggestió.

—Sí. I, la càrrega que hi havia al castell, no? Imagina't la quantitat de persones que hi havien mort! És a dir, tot acompanyava. La fauna que hi havia per allà, ple de llops... En qualsevol moment ens hauria pogut sortir una bandada de quatre o cinc llops...

—I els habitants d'aquesta zona, com viuen el vampirisme?

—El que és Bucarest, quan preguntes sobre vampirisme, la gent se'n riu...

—Es a dir, ells són totalment escèptics?

—No, no és que siguin escèptics. Però les coses que jo explico ara i aquí, ells les tenen molt clares. Saben que Vlad Tepes no és Dràcula.

—Però la gent canvia quan es parla seriosament del tema?

—Evidentment, evidentment. Les llegendes de vampirs hi són. Recordo una vegada que vaig parlar amb una senyora, d'uns 86 anys, que es deia Maria Stretge. Em va explicar que ella encara recordava casos de vampirisme. I, evidentment, els casos de vampirisme que ella podia recordar havien de ser de començament de segle. Tot el que és a la zona dels Carpats, és la més adient per tots aquests temes...

He investigat en literatura, per exemple, l'existència d'unes "taules" al British Museum de Londres on un personatge, que va ser un savi xinès de fa més de dos mil anys, que es deia Xi-Wo-Ling, ja parlava dels famosos xucladors de sang. I parle de fa dos mil anys!...

CARME PUERTOLAS

Malastrugança

L'única llegenda sobre vampirisme que es coneix a Catalunya és la del Comte d'Estruch de Figueres, de qui diuen que sortia de la tomba totes les nits i anava a xuclar la sang, sobretot, del seus amics; arran d'això va sorgir la dita 'la mala estruga', 'la malastrugança'.

I, encara hi ha una altra obra, anònima, però famosa i coneguda per tothom: *Les mil i una nits* que té un capítol titulat "L'honor d'un Goul". Un goul és un vampir.

Vull dir que, dels vampirs, se n'ha parlat a tot el món. Llavors, és clar, vendre'ns només Dràcula i Transilvània és fals.

—Per tant, els vampirs existeixen, a banda dels de la novel·la de *Bram Stoker*?

—Jo he conegut el tipus de vampir patològic. El tipus de persona amb necessitat d'ingerir sang. Però el que avui dia abunda més és el "vampirisme psíquic", encara que a molta gent o a molts científics no els interessi posar-hi la paraula "vampirisme". Però és real.

—Vampirisme psíquic?

—Un vampir psíquic és aquell tipus de personatge que en lloc de xuclar-te la sang, t'absorbeix l'energia, la vitalitat o com li vulguis dir.

—Vostè diria, doncs, que els vampirs d'ara són simplement persones malaltes?

—Per mi sí. Per mi és, o una malaltia física o una psíquica, ja ho he dit. A banda dels vampirs patològics.

—I aquí..., aquí hi ha vampirs?

—No, aquí l'únic estudi que vaig fer versava sobre el Comte d'Estruch de Figueres. És l'única llegenda sobre vampirisme que es coneix a Catalunya. Diuen que el famós comte d'Estruch sortia de la tomba totes les nits i anava a xuclar la sang, sobretot, dels seus coneguts. Parlem dels segles XVI o XVII. Arran d'això va sorgir una frase que avui dia encara perdura, que és "la mala estruga". És a dir, "la malastrugança". Vull dir que, quan venia el comte d'Estruch, la gent cridava: "La mala estruga!, la mala estruga!... la malastrugança!", el que equival a la mala sort, una fatalitat.

—Pot afirmar que els vampirs que defugen les creus, que es cremen amb l'aigua beneïda i que no suporten els alls... no existeixen?

—Jo ho deixaria de banda, però no me'n riu mai de temes d'aquests. És a dir, sóc respectuós, però escèptic. Aquí hi ha una cosa clara. Amb els anys que fa que em preocupo de veritat del tema... jo no m'he trobat cap vampir, tipus Nosferatu, m'entens? En canvi, sí que n'he trobat dels altres. Gent amb unes necessitats d'ingerir sang amb els aliments, etc. Però, és clar, un senyor travessant una paret, això no m'ho he trobat mai.

—Qui era aquell home que li va donar els escrits de vampirisme a la Rambla?

—És que això és una història impressionant. Aquell home sempre era assegut al mateix banc del davant del Poliorama. I, recordo que, després de donar-me aquells escrits, vaig tornar a passar per allà el cap d'una setmana o quinze dies, però ja no el vaig veure mai més. Em van dir que havia mort.

—I sap qui era?

—No.

Toni Arbonès